

Ovació d'empeus a l'*Spamalot* de Tricycle

per Christian Machío **Teatralnet**
Publicat: 10/09/08

Catifa vermella i pràcticament una trentena de mitjans de comunicació d'arreu de l'Estat Espanyol s'aglutinaven a cops de colze ahir a la nit davant del teatre Victòria del Paral·lel per recollir la instantània de tots els famosos de l'àmbit polític i cultural que no es van voler perdre l'estrena del musical *Spamalot*, original dels Monty Python i dirigit per Tricycle sota la producció de Filmax Stage.

El perruquer Lluís Llongueras va ser el primer en trencar el gel d'una nit que es preveia llarga amb colofó post-funció en forma de festa a la Sala Apolo. El van seguir gent com Mari Pau Huguet, Elsa Anka, Mireia Portas, Santiago Segura, el Pare Apeles, Josep Maria Pou, la factoria OT representada per Elena Gadel, Edurne i Gisela, Juan Cruz, Bigas Luna, Jaume Figueras, Jaume Balagueró, Boris Izaguirre, Coco Comín, Joan Manuel Serrat, Carlos Latre, Xavier Detell, Manel Fuentes, Carles Flavià, Andreu Buenafuente... i pel que fa a la representació política cares com Artur Mas, Xavier Trias i Alberto Fernández Díaz.

L'espectacle es va guanyar dues ovacions prèvies: quan es van apagar els llums per donar l'avís de l'inici de la funció i quan va començar a sonar l'obertura. Ganes de passar-ho bé i una predisposició no sempre habitual en les nits d'estrena. Malgrat les constants advertències que els propis Tricycle havien fet als mitjans sobre la particular versió que sobre l'humor dels Monty Python ens oferirien damunt d'escena, era aquest precisament el punt de mira de molts dels crítics teatrals. Efectivament, dos humors que conviuen però que mai arriben a mesclar-se: el trio català mostra tal respecte als gags i acudits original que no gossa trepitjar-los. En tot cas, afegir-ne de nous o executar lleugeres variacions (sovint en forma de contextualització) per a que el públic rigui.

Les discussions sobre els hàbits migratoris de les orenetes o sobre la vigència del sistema imperialista en que es basa la monarquia, s'entrecreuen amb números musicals tallats amb el patró de Broadway (o del Paral·lel?) que fan riure fins i tot a l'espectador poc simpatitzant amb el gènere. Els fanàtics, però, no es quedaran amb les ganes: l'adaptació no escatima referències a *West Side Story*, *Grease* o fins i tot una picada d'ullet a *Mar i Cel*.

Jordi Bosch finalment s'ha trobat còmode amb la corona de Rei Artús i, tot i que anirà guanyant confiança amb el pas de les funcions, s'hi llença de cap i dona el millor de la seva vessant musical (fins ara pràcticament inexplotada) sense perdre pel camí la seva millor comicitat en les escenes de text. La gironina Marta Ribera (La Dama del Lago) mostra, un cop més, la seva capacitat vocal al servei de la comèdia que, no per ser-ho, precisa de menys complexitat. Julián Fontalvo, Josep Maria Gimeno (ahora el cover de Jordi Bosch un cop per setmana), Sergi Albert, Xavi Duch i Fernando Gil completen amb nota la banda de cavallers de la taula rodona.

Amb versió karaoke d'*Always look on the bright side of life* interpretada per tota la companyia, la funció va acabar amb el públic d'empeus i amb la sensació de que Filmax l'ha tornat a encertar. Llarga vida a *Spamalot*.